

LA TUIES

— Quina tarda més avorrida! Ja tenia raó, ja, en Rusiñol al dir que la vida és un llit a la vora d'una taula.

**AQUEST NÚMERO HA
ESTAT VISAT PER LA
: CENSURA MILITAR :**

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

LA CONQUISTA DE GRANADA O HASTA EL FIN NADIE ES DICHOSO

Crónica (e incurable) que esta semana ha escrito nuestro peripatético director don Eleuterio Rujasta, exsocio de «La Codorniz Risueña» y profesor de piano de manubrio. (Premiado en varias exposiciones).

Me he enterado de una noticia más sensacional que el decreto de marras. Figuraos que un tal Casiano Granada, que es guenyo y el otro día lo querían detener porque miraba contra el Directorio (ahora ya no ha de ser contra el Gobierno), la otra noche estando en el cine hizo una de aquellas conquistas que dejan en mantillas al propio Rius y Rius. Se llamaba Isabel y no tenía más que treinta abriles. Se la llevó a la «Casita Blanca» y mirad como a veces la historia se repite, pero al revés, pues en lugar de ser Isabella que entró en Granada, dejó ir un contrario. Cuando estaban ya cerca de la Avenida — de la Avenida de la República Argentina, eh? — la chica puso los ojos en blanco, dejó ir un suspiro y dijo con voz muy tierna:

— ¡Ay, Casiano!...
 — ¿Qué te pasa, vida mía? ¿Sufres? ¿Gozas?
 — ¡Ay, Casiano! — volvió a repetir la tierna Isabel. *Casi ya no veo con la emoción que estoy pasando.*
 — ¿No te ha venido...?
 — ¡Sí!
 — ¿Ya?
 — Sí... Me ha venido gana de tomar nada más que un piscolabis.

Se fueron a comer al «Monumental Bar», que por cierto, desde que está encima el «Europa» se parece a un cazador cuando está de suerte, porque Matas por aquí, Matas por allá... A propósito: ¿En qué se diferencia una tienda de géneros para señora, de la tierra de un coto de caza? Pues muy sencillo: en que en una tienda de géneros para señora, *novedá* por aquí,

novedá por allá, y la tierra de un coto de caza, *vedá* por todas partes.

— ¿Cuál es la cosa más mala del Estado? La política. Y si no, mirad: Una madre es lo mejor y más santo del mundo, pero en cuanto se vuelve mamá política es más mala que Sala haciendo un discurso. Antes que se me olvide: ¿Qué clase de bota se lleva en los astilleros? La bota-dura.

— ¿Qué hace el capitán de un pailebot cuando sopla el viento? Pues, pasarse la noche en vela. ¿Cuáles son los periodistas más listos? Los que trabajan a última hora, que son hombres de muchos alcances. ¿Y qué bata llevan las mujeres cuando riñen? La bata-hoja.

Os voy a decir en confianza lo primero que hizo Alba así que puso un pie en Francia. Vosotros no lo adivinaríais nunca. ¿Verdad que no? ¿Tan sencillo como es! Pues, poner en seguida el otro pie. Esto lo sé por un gendarme que se llama Bernard Net, pero como yo soy muy amigo suyo, lo llamo *Vami Net*. Cosas de la franqueza. ¿Cuál es la gente más sufrida? Los impresores, que sin cometer ningún delito los mandan a cada momento a las galeras. ¿Y cuál es la sal que más alimenta? La sal-chicha.

Para terminar os voy a decir uno de cinco reflejos. ¿En qué se parece la corta de árboles de un bosque, una servilleta del «Suizo», lo que toma la Raquel Meller cuando está nerviosa, una prenda que usan los curas y una perrita que tiene la Cachavera? No deis vueltas a la cabeza que sacaréis menos provecho que de un discurso de Maura

y Montaner. Ya os lo diré yo, que para esto soy el único. La corta de árboles de un bosque es tala, la servilleta del «Suizo» es tela (lo del «Suizo» era para despistar y hacer reclamo al dueño, que le debo seis cafés), lo que toma la Raquel Meller cuando está nerviosa es tela, la prenda que usan los sacerdotes, estola. ¿Y la perrita que tiene la Cachavera, diréis ahora, es Tula, verdad? Pues os habeis equivocado. La perrita de la Cachavera es conejera. ¿Que no os he hablado más de Granada y su conquista? ¿Y de la baja de los marcos, que nadie dice nada?

RUFASTA

UN CUENTO ALEMÁN

Erase un buen alemán que se llamaba Franz Desco y era muy mujeriego. Una noche que iba por los barrios bajos de la capital, entró por la calle de Vonbenthpelkulstrasse y encontró una alegre chica de Berlín, que era alegre pero no confiada.

— ¡Oye, tú, Desco! — le dijo la chica en alemán.

Se arreglaron por sesenta y nueve millones de marcos y al cabo de ocho días, Franz tuvo que ir al especialista, que le recetó sándalo.

Y nada más.
 Ahora ya sé qué dirán ustedes.

Que no le ven la punta.
 ¿Cómo se la han de ver, si el pobre Desco la tenía envuelta en algodón hidrófilo?

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

K. Brito. Si es usted picado de viruelas no podrá escribir en «El Diluvio». ¡No ve usted que es un periódico sin grabados!

P. Astosa. El *Cuerno de Oro* de Constantinopla se hizo en honor de un torero de Caldetas que mató un toro delante del Sultán.

Político viejo. Sí, señor; Romanones se parece a un caballo cuando le ponen he-

raduras, en que *quema-la-pata*...

Curioso impertinente. Cervantes fué un famoso aviador que ejecutó por primera vez el descenso en espiral. ¿No ha oído usted hablar nunca de la Bajada de Cervantes?

Pintor cubista. Los que visitan a Apeles Mestres se parecen a los preservativos caros en que van a *peles*...

Historiador. Los espartacos eran los habitantes de Esparta, población en donde por primera vez se cultivó en gran escala la industria del estropajo y de las comadronas. ¿No lo entendéis? ¿Que sois indios! ¿No véis que todo es-parto (!!).

S. Almon Hete. Un hombre muy latoso se parece a una pieza de la americana en que ¡so lapa!

Un castizo. Las juergas en casa Escaño terminan como los melones: ¡en tajadas!

R. I. Bete. No pese usted los géneros con una romana, porque hoy dan un peso y mañana otro. Ya habrá oído usted hablar de las romanas caprichosas...

ANUNCIOS

Para ir al cine joven elegante, solicita señorita que tenga buena mano. Escribir con fotografía a «La Retaguardia», n.º 1,369.

Desde el Tibidabo a la calle de Treintaclavos se ha perdido una menor. Al que la presente en buen estado de conservación se le regalará un gramófono con placas de aquellas. Escribir lista de Corres, billete de tranvía número 007.

Perro, vendo. Come de todo. Muestra predilección por los niños. Razón, Espolsasachs 248, portería. Hay asensor.

Cortes de traje, cortes de americana y cortes de manga, vendo baratos. Casa Pascasio.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

Una interrupció oportuna

En una societat científica molt coneguda en la nostra ciutat, un senyor que tenia un nom quasi seràfic va donar una conferència sobre un tema que no recordem, i és lo de menys, perquè pel nostre cas l'assumpte no fa la cosa.

El cert és que l'home, que anava sense afeitar de sis dies i estava pelut com un ós, es despenjà amb una llauna capaç d'avorrir a l'oient de més paciència. Ja feia els seus bons set quarts que la cosa durava, quan un del públic, no poguent resistir més tanta tabarra s'alçà i cridà:

— Afeiteu-lo!

I aquí s'acabà la conferència, amb gran satisfacció dels concurrents.

L'inspiració

El senyor T.r.l, membre de la Lliga de les Nacions i col·laborador de diversos periòdics barcelonins, tenia, a estones, una secretària, molt llesta per cert, per a dictar-li els seus articles.

L'home és dels que es lleven dematí, perquè

diu que és quan té el cap més clar, i, vegin, quina casualitat, la seva secretària era de les que de set a nou del matí es quan dormen més de gust.

Un matí d'hivern que feia un temps de dos mil dimonis i tot convidava a estar-se entre la tebior dels llençols fins que el sol brillés ben amunt, la minyona del senyor T.r.l trucà a la porta de la xicoteta:

— Miri: diu el senyoret que vingui desseguida, que se li ha aixecat l'inspiració!

No sabem lo que la xicoteta, encara mig endormiscada, va entendre, lo cert és que d'entre mig del coixí on reposava el seu cap sortí una veu apagada que respongué:

— Que se l'hi ha aixecat? Doncs que s'ho faci tot sol!

I la gentil secretària es girà de l'altre costat...

Els refrans populars

La gentil Ketty—és de Montcada i a casa seva li deien Catarineta, però ella es fa dir Ketty perquè fa més fi— ha conquistat, en tots els centres de la Barcelona que treballa i juga, una justa reputació de dona ardent. Els vint-i-dos anys són vint-i-dos candeles que es fonen nomé: a la vista d'un jovincel elegant...

I, per un sarcàstic contrast de la vida, la Ketty viu amistançada amb un senyor calb, d'uns quaranta cinc anys, a qui els deures amorosos ja comencen a resultar-li una càrrega pesada.

No fa gaires nits, la Ketty tingué una aventura amb un passavolant. Un xicot que va conèixer al cine i que passà tota la nit amb ella; mes tampoc

4. — LA TUIES

aquest posseïa, sens dubte, la fogositat que ansiava el cos jove i sensual de la gentil entretinguda, perquè quan al matí es llevà i la minyoneta li serví el xacolata, la noia semblava posseïda del més profon malhumor.

— I, doncs, senyoreta, que no ha sigut feliç tampoc aquesta nit? — insinuà la raspeta, confident i a voltes consoladora dels disgustos de sa mestressa.

— Gens, noia, gens. Ja és ben veritat allò que diuen, que en aquest món hi han més ganxos que romanes.

L'HORTELA DE SANT BOI

ANTOLOGIA DE FRASES POPULARS

Voy con la brocha!

AIXÒ va passar fa uns quants anys a Montserrat, muntanya sagrada, prodigi de geologia i testimoni estòic de la perduda de l'innocència de tantes núvies.

Havien arribat aquella nit uns casadets de fresc, que en els moments solemniais en els que tingué lloc la verídica història que contem no ho estaven gens de frescs, i els hi donaren una celda al costat de la que ocupava un pintor del Pla de l'Os de lo més clàssic que hi tenim, andaluc per naixement i català per temperament, que havia pujat a fer uns treballs al convent.

El bon home no sospitava l'amoinós veinat amb què havia estat obsequiat, de manera que es ficà al llit tranquilament i tancà els ulls disposat a disfrutar d'un repòs ben guanyat.

Si, si, repòs! Encara no havia acabat d'acluar els ulls quan una remor de petons, gemecs, sospirs i esbufecs el desvetllà. Acostà l'orella a l'envà que el separava de la feliç i enfeïnada parelleta sorprenent els següents mots que pronunciava, ja quasi sentint-se al setè cel, la núvia:

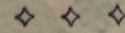
- T'agrada, reiet meu?
- Molt!
- Molt?

— Mira si m'agrada que si fos pintor, t'hi pintaria un fris...

L'home no pogué aguantar-se més, i, donant un cop a la paret cridà en l'andaluc més castiç que mai s'ha sentit parlar a Montserrat:

— ¡Voy con la brocha!

L'ARXIVER DEL POBLE

L'arrojo d'en Joan

EN Joan, el vell guardabosc del Pinyot, estava una nit d'hivern aprop de la llar contant episodis de la seva juventut al senyoret que havia pujat aquella nit per a anar de cacera.

— I quan vàrem estar a moro, senyoret — anava dient —, vàrem tenir un arrojo...

— Ah, si? I on va ésser? A Castillejos? A Tetuà?

— No, senyoret, no. Va ésser al barc mateix!

— I ara! Que va haver-hi alguna insubordinació? Algun motí?

— Ca, no, senyoret! Es que com cap de nosaltres s'havia embarcat, sab?, l'un provocava per aquí, l'altre per allà...

J. O. SEP

Els impulsius

- Senyoreta, si no em diu que sí, em mataré.
- I si le dic que sí, el mataré el meu marit.

— Ha trobat pis, a la fi, senyoreta?
— Pis, sí, senyor, ara només falta trobar qui el pagui.

CONTES Rondalla de pastor

RURALS

EL bailet tirà una codolada en mig les aigües manses de l'estanyol i les ovelles correran esve-

rades d'aci d'allà a l'heure esment del xiulet de la fona. El pastor i el xaval ajassats en el rocam de la Pica del Canigó, rigueren satisfets de l'esverament de les bestioles.

— Mal així s'estimbessin totes d'una vegada desde Tretzevents i no paressin fins al Vernet! — botzinà el Miqueló clavant cop de peu a un bloc de pedra que rodolà rostos avall armant un terratrèmol de mil diables.

— Sembla que l'aigordent se vos hagi fet agre al passar pel ganyot, Queló!

— Aigordent? Brètol, més que brètol! Ço que ens donen és aigordent? Poc hi entens ni així tu amb aquestes cose! Com se coneix que mai t'has mogut de per aquestos mons. Haguessis estat a ciutat, d'altre manera parlaries, beneit.

La paraula «ciutat» vibrà màgicament en el cervell obtús del bailet i després d'un llarg silenci, amb la mirada clavada a terra, aclofant el cap entre les espatlles, mormolà a mitja veu:

— Queló!...

— Què vós?

— No sigueu feréstec, home! Que no m'explicareu cap estòria d'aquelles tant bones de ciutat?

— Sempre estàs per estòries tu!

— Tireu, home!...

— No m'enrecordi de cap.

— Que si! Vatuanell, si en sabeu un gavadal!

El pastor s'alçà pausadament, es mirà el bailet amb aire de superioritat i tirà barrancada avall, amb les mans creuades al darrera, el cap cot, rumiant-ne una i arrossegant el gaiato penjat per la crossa al bras esquer.

El bailet, no sabent què fer, preguntà:

— Que acondueixo?

— Calla i segueix-me, remaleit!

A un tret de fona trobaren les barraques i el pastor s'ajassà damunt la palla que hi havia a una reconada de la més gran.

El bailet va fer el mateix.

— Petava massa el sol allà dalt! Aquí la sombra de la pineda convida més a contar estòries.

El bailet obrí uns ulls com unes taronges.

Es féu un silenci. Les aigües del rierol, al caure esbojarrades per entre el rocam, cantaven alegres la cançó eterna a la llibertat.

— Va ser ben crespà la que em va passar!

El xaval ni respirava. Es mirava el Miqueló embadalit, esperant que comencés a contar alguna de les seves facècies.

— Encara deu riure aquella mala pua! Mal així no tingui mai més el son tranquil!

— I dós, Queló, què va ser?

— M'en parlis pas!

Una ràbia estranya feia bullir el pit del Miqueló com una olla de trumfes i el front se li arrugava com volent aturar el pensament en un punt determinat.

— Mala bagarra!

— Digueu, home!

— Ja no havia de ser *gabaxa!* I era guapa, la remaleida! Jo anava amb uns amics de ciutat. Varem entrar en un carrerot tot brut, amb una arcada, que dona a la rambla. Enfilarem una escaleta i... Redell, quín bé de Deu de dones! Jo en vaig ullar una de groixuda, rossa, vermella de galtes i amb unes coses mes fondes i negres sota els ulls blaus! Semblaven talment els estanyols en nit de lluna. Desseguida la vareig tenir triada, i cap a dalt s'ha dit!

Quan varem estar sols al quarto, que semblava talment un dormitori de marquesos, es va treure el vestit, i un davassall de puntes i cintetes em varen fer perdre el món de vista. Quina dona, bailet, quina donassa! Tenia una carn fina i tendre com la d'un cabridet de llet! Quines cames, quin

— Escolta, hetàira-símbol: jo immortalitzaré la teva carn pagana, amb l'estre embuixat d'un cant madrigalesc!
— Mira, tu, ximplet, ni jo sóc pagana de ningú, ni estic per cançons. Si vols alguna cosa, passa i ens entindrem de preu.

- On vas amb aquestes solapes tant exagerades?
— Noia, ho feia per tenir-te contenta, perquè a mi m'havien assegurat que a tu t'agradaven molt grosses.

pit, quin garrot de braços! Jo me la mirava com un enza i també anava treient-me el gec, la faixa...

Quan ja només li quedava la camisa, que era curta com la meva ermilla, em va tirar d'una batzegada damunt del llit i va començar a fer-me pessigolles per tot el cos.

Però jo no estava per brocs! «Ep, tu, li vàreig dir, no perdem temps, apa, apa».

Si, si, com si ho hagués dit a la paret; ella vinga fer-me pessigolles i jo vinga cridar i debàtrem per damunt del llit.

A l'últim, empipat, vàreig cridar «Vaja, prou!» i a l'anar-me a alçar, una mena de núvol em va fer perdre el món de vista i vàreig tornar a caure estirat damunt dels llençols.

— No ho entenc — mormolà el bailet tot capficat.

— Com ho vols entendre tu que no hi eres, beneit, si jo mateix encara no sé el que em va passar, ni lo que em va fer aquella gabatxa?

— Per què no goitaveu?

— Com volies que goités, si em va clavar la seva panxa damunt de la cara!

RIPALDA

El Tenori de Llinàs

Es deia Jaumet i havia fet més mal al poble que una pedregada que cau vint dies abans de la collita. Les mares li tenien un pànic horrible.

La seva darrera conquesta fou la dona del metge del poble, amb qui estava casada feia sis mesos. No fou fàcil l'assalt, però la constància d'en Jaumet va ésser premiada amb el triomf. L'audaç tenori obtingué els favors de la xamosa casadeta, qui s'entregà en el mateix tàlam nupcial. Com s'enterà el marit de l'ofensa que li estaven fent? No ho podem dir, perquè ho ignorem. Mes una tarda de setembre en que els dos amants s'entregaven a l'esplai de les seves xardors, l'home penetrà a casa seva i sorprengué als culpables.

El metge era home d'una gran presència d'esperit. Sense deixar-se portar per l'indignació que li causà la traïció de la seva muller, l'agafà d'una revolada i digué:

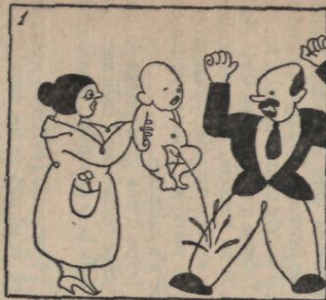
— Tu, vesteixe't desseguida i surt d'aquesta casa. I vostè, jove, que ja sé que se les dona d'haver aconseguit els favors de totes les dones de Llinàs, vagi ara a Cardedeu, que trobarà palla nova.

F. AVALL HARGA

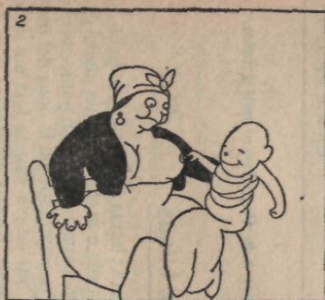

AUCA DEL CORRIDO MALO

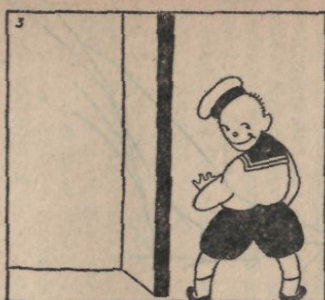
UNAB
 Universitat de Barcelona

1 Nace de estranquis y artero, un veintinueve Febrero.

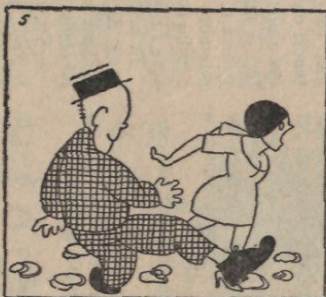
2 Busca bronca a la nodriza y se ensucia la camisa.

3 Escondido en los portales, hace cosas inmorales.

4 Roba un duro del cajón y se lo gasta en sitón.

5 Con las chicas es mofeta y les hace la traveta.

6 Por los santos inocentes pone la «lufa» a las gentes.

7 A las perritas falderas pone latas petroleras.

8 Enreda a los compañeros y les quita los dineros.

9 Le admiten de monaguillo y arramba con el cepillo.

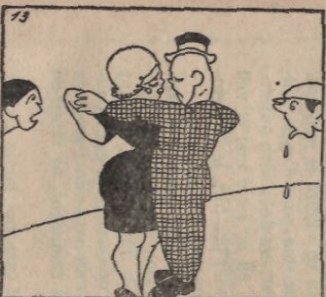
10 Fuma innoble caliquenyo y se hace amigo de un guenyo.

11 Escupe de trasantón y bebe copas de ron.

12 Va de juerga en un tugaricó y empieza su mal augurio.

13 El «débil» le hacen marcar y todos le han de admirar.

14 A un baranda presumido, lo deja medio molido.

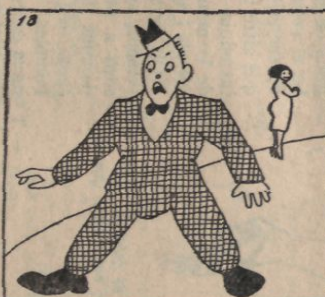
15 A las furcias que domina, las mete en la cocaina.

16 A pesar de que es muy chato, el hombre cobra el barato.

17 Cuando pesca una menor, se la vende sin rubor.

18 Le hacen una mala treta metiéndole en la «secreta».

19 Como ella era de París, es cuestión del 606.

20 Pasea tomando el sol y consume Santalol.

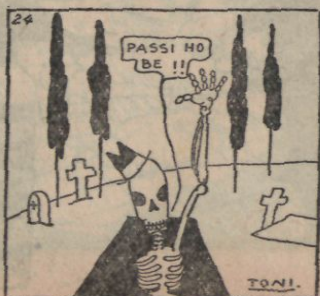
21 No hallando cura a su mal, se dirige a un hospital.

22 El doctor, sin más razones, le corta los dos... riñones.

23 Viéndose el hombre perdido, decide buscar olvido.

24 Y una mañana, muy serio, se instala en el cementerio.

TONI.

Ella. — Quina manera més fastigosa de ploure!
El baillet. — Ja ho pot ben dir! I que em sembla que hi haurà mullader...

L'alegria de don Joan

DON Joan Balcells era de lo més clàssic de la vella Barcelona. Antic borsista i posseïdor d'una respectable fortuna, s'havia retirat dels negocis als quaranta anys, no vivint en lo successiu més que per a ell sol. Ardent gosador de la vida, l'argent que prematurament emblanquia els cabells de son cap rodó i lluent no l'havia pas deturat en la seva carrera de conquestes. Perquè don Joan ho era de noms i de fets. Per ell els anys no passaven. Amb pas segur i mirada picardívola, es dedicava, de quatre a sis de la tarda dels diumenges, a l'empaitada de modistes i dependents, dedicant la resta de la setmana a altres conquestes de gènere més lliure. I, tot això, sense fer el que vulgarment s'en diu el *primo*, ni demos-

trar tampoc una tacanyeria indigna d'un home mondà com ell. Don Joan dominava a meravella la difícilíssima ciència de sapiguer gastar diners. Ell en gastava, en llençava, inclús, si l'ocasió així ho exigia; mes sempre amb aquella habilitat característica en ell, sempre amb una mesura estudiada, de la mateixa manera que, excel·lent *operador* als *corros*, havia sapigut durant la seva llarga i profitosa carrera borsista escampar a la pública contractació un pilot d'accions a baix preu, per a debilitar el mercat i assegurar-se més tard l'acaparació a baix preu dels mateixos títols amb els que havia combinat una tan afortunada com sanejada operació.

Com un gat vell cerca en els reconcs de la teulada les més eixerides i innocents gatetes, així don Joan seguia el camí de les seves conquestes. Sempre en plan de *vicieux marcheur*, rar era el dia que no tenia que acodir a una o altra cita amorosa.

Una tarda en què es dirigia cap al piset còmode i menut on habitava la seva amant de torn, la blonda Emília, amiga oficial del famós banquer Prats, don Joan començà a sentir-se assaltat per una sèrie de pensaments melancòlics. Envel·lia? Anava perdent, lentament, les seves qualitats de gall seductor? Qui sab si l'Emília el volia ja tan sols per les capsetes de sucrieries que li portava i per algun que altre present discret i modest que ell introduïa de tant en tant sota el coixí de la mundana? Arribà davant la porta del pis i, quasi amb timidesa, trucà.

Oh, agradable recepció. L'Emilieta en persona, adelantant-se a la minyoneta, el sortí a rebre, amb una faldilleta curta damunt la camisa, arrebatadora, incitant, mig nua i llençant-se al seu coll l'omplenà de petons.

— T'estava esperant amb impaciència! — digué l'encisadora criatura. — Figura't que podem estar plegats tota la tarda. Avui no vindrà el *meu vell!*

Don Joan va sentir que una gran alegria l'invasia. En Prats, el banquer, era de la seva quinta. Si! Ell seria sempre jove, ell no seria mai el vell *pagano* i ridícol. La va agafar ben fort, la va petonejar tendrament, ardentment...

Se sentia més jove, més don Joan que mai. Ella, la gentil criatura tremolava dolçament baix la carícia i es debatia amb impaciència, ansiant el moment suprem de la possessió, l'instant deliciós de sentir-se un cop més posseïda i gaudida i tancar després els ulls suaument, al sentir-se inundada de plaer...

Don Joan sense notar el cansanci, havia arribat a la tercera embranzida. Eureka! Eureka! Joven-tut eterna!

BORINOT ROS

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES propis d'ésser contats a les velles xacreses de quinze anys per amunt que s'ens envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles» cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

El traginer

El traginer de Valldesoles es llevà de bon matí per reempendre la caminada. Preguntà a l'hostalera quant devia i la mestressa — una dona encara fresca i ben plantada, — mig vergonyosa, li digué:
 — No res, si em deixeu el vostre matxo per muntar la mula.

Rigué el traginer; celebrà l'ocurrència, i satisfet del negoci, anà a cercar l'animal per realitzar l'operació. Emperò la bèstia no estava per brocs i l'hostalera ja es desesperava, quan el traginer tingué una idea lluminosa. Demanà aigua, la posà en un perol, posà el perol al foc i quan estava l'aigua en estat d'ebullició, l'aplicà al ventre del poltre. Allò fou oli en un llum; la bèstia és redreçà i l'inesperat miracle tingué lloc a la vista de l'hostalera, qui es mostrà joiosa.

Remerciaments, estretes de mà i comiat del traginer.

***

Passats uns mesos, tornant el traginer a l'hostal de Valldesoles, demanà allotjament i l'hostaler — cinquanta anys de treball constant, i per tant revellit — se negà a obrir-li la porta.

— I això, per què?
 — Home, si no m'equivoco, vós sou el traginer, eh?
 — Sí, senyor.
 — Sou el que vareu aparellar el vostre poltre amb la meva mula, oi?
 — Sí, home, sí!
 — Sou el que va donar el remei de l'aigua bullent per «daixonnes», fa?
 — Ben net que sí.
 — Doncs aneu al botavant, si no voleu que us trenqui el cap d'una estacada! Per culpa vostra tinc tot el ventre fet una llaga!

ANS

□ □

Santa innocència!

EN Tonet es va casar, després de dos anys de prometatge completament seriós i recatat. La seva muller era de lo més innocent que s'ha conegut. La feina que el pobre xicot tingué per convèncer a la seva costelleta de què allò tan dolç de complir, els sagrats deures matrimonials, era una cosa completament justa i raonable, no es per ésser descrita. Menys mal que, un cop li va haver fet comprendre lo natural dels seus desitjos, la formosa criatura s'hi aficionà tant, que durant tot el dia no hauria volgut fer altra cosa.

Als tres mesos de casat, en Tonet tingué de fer un viatge un xic llarg. N'hi havia ben bé per vuit setmanes. Arreglà les maletes, preparà el kilomètric i es despedí de la seva muller, no sense recomanar-li, al fer-li el darrer petó de comiat:

— Escolta, sobretot, això que jo et faig cada nit, no t'ho deixis fer per ningú, eh? Deu et castigaria: et surtirien dos bonys al cap i jo t'ho coneixeria i no t'estimaria, sabs?

— Bueno, bueno! — respongué la dona. — Ja t'en pots anar ben tranquil. Com vols que jo faci res amb ningú més que tu, amb lo que t'estimo?

Però la xicota tenia un cosí, i això dels cosins és una cosa més dolenta que la peste. I el noi, que era dels de pronòstic, tant i tant va fer, que convencé sa cosina de què tots plegats faltessin a lo promès.

Es veu que el canvi sentà bé a la gentil casadeta, perquè al cap d'alguns dies començà a sentir marejos i a no tenir gana. I quan arribà el seu marit la trobà amb una panxeta de dos mesos que feia d'allò més bonic.

Inútil descriure la sorpresa del pobre marit al fer aquella troballa. Volia agafar a la seva dona i escanyar-la, però es quedà glassat al sentir que, amb tota l'innocència, li deia:

— Tu em vas enganyar! Em vas dir que si jo em deixava fer per un altre allò que tu em feies cada nit em sortirien dos bonyets al cap i només me n'ha sortit un i ha sigut a la panxa!

T. A. BLEAU

□ □

Oh, la canalla!

SI en aquest món de mones hi ha una criatura entremaliada, aquesta és en Ricardet, hereu dels senyors Prunés.

Té sis anys i fa cada disbarat que torna boig al papà, a la minyona i a la mainadera.

L'altre dia va inventar un divertiment que el va encantar: vegé a la minyona que e t va regant a terra, li saltà damunt de l'esquena, se li agafà al coll i començà a fer arri arri, tatanet! com si la pobre raspa fos un cavall de cartró.

La noia no pogué treure's de damunt a l'entremaliat xicot i tingué de demanar auxili a la mainadera que amb molta feina conseguí fer-lo descendir de l'improvitzada montura.

Mes el noi hi tornà l'endemà, i l'altre, i cada cop amb gran satisfacció seva. Per les peripècies de la lluita que això ocasionava, la mainadera hagué d'acudir també en defensa de la raspa.

Dissabte a la nit arribà el seu pare i el trobà, com sempre que tenia ocasió de fer-ho, muntat a sobre de la minyona.

— I això! Què fas, dimoni! — digué el progenitor d'en Ricardet fent la veu grossa. — Baixa desseguida.

I el nen, aferrat, li respongué:

— No, senyor, no em mouré fins que em baixin.

P. SAGRO S. A.

□ □

Per compassió

DES DE que s'havia quedat vidu — i d'això ja feia vint anys — en Fermí vivia completament sol, al quart pis del carrer de València on s'havia instal·lat al pendrer estat. Menjava en una taberna propera, i dormia sens altra companyia que la d'un gatet gros i negre nomenat *Machaco*, que li servia per menjar-se las rates i avisar amb sos marramaus estentoris a la veïna del costat per a que sortís a pendre el recado si algú anava a trucar a la porta en absència de l'amo.

Una nit, en Fermí arribà al cafè de Novetats on després de sopar jogava una estoneta al dòmino amb el seu amic Frederic, i li digué:

— Noi! Estic tot captintut. He comès aquest vespre un acte del qual m'en avergonyeixo profundament.

— I doncs?

— Veuràs que estava sol al pis, esperant l'hora de sopar, quan no sé quin dimoni de l'infern ha fet despertar en mi uns sentiments luxuriosos que des de feia anys jo creia profundament adormits... i, res! Un disbarat inconcebible. Sabs el *Machaco*?

— Qui? aquell gat que tens a casa?

— Sí! Doncs ell ha pagat les conseqüències!

— I ara! Però això és monstruós! Això és indigne de tu! Mai t'hauria cregut, auster i seri com ets, capaç d'un semblant acte de bestialitat!

— Tens raó, noi! M'en avergonyeixo! Creu-me que n'estic ben penedit! Et juro que no ho faré pas mai més.

L'endemà, amb la cara tota mústiga, en Fermí arriba a Novetats.

— Soposo que no has reincidit, eh? — li preguntà en Frederic.

— Frederic! Clava'm una pallissa, creua'm la cara amb una bofetada, que tot ho mereixo. Avui he tornat a fer lo mateix!

— Però, Fermí! Tu estàs boig! Jo no hauria cregut mai això de tu!

— No hi puc fer-hi més. Demà agafaré el *Machaco* i m'el vendré o el donaré per allunyar de mi tota temptació...

— I és clar, home!

Al tercer dia, en Fermí, a l'arribar al cafè, esquivà la presència del seu company.

En Frederic, endevinant lo ocorregut se n'anà a darrera d'ell.

— Què, Fermí? Que hi has tornat?

L'interpel·lat baixà la cara avergonyit.

— Sí, Frederic!

— Però tu ets un ser degenerat! Un cin el Un...

— No hi he pogut fer més! Quan he arribat a casa he trobat al maleit gatot que em mirava amb uns ulls més suplicants!...

CIA VELL

□ □

Una enredada

EN Joan Gatell, estudiant de medicina, mereixeria ésser nomenat cavaller de l'ordre de la barrila. Perquè an ell mai n'hi manca una per dir o per contar. És capaç de pendre el pel fins a un notari, que és la cosa més seriosa que hem conegut en tota la nostra vida.

Com que durant l'època de classe no feia altra cosa que empaitar modistetes i fer-les-hi l'amor i altres coses, quan arribaren els exàmens fou premiat, com es conseguïent, amb una formosa, rodona i monumental carbassa.

La bola que en Gatell agafà al professor que l'havia sospès no és per descrita. Jurà i perjurà que n'hi faria una i passà dues setmanes justes pensant el plan a desenrotllar.

Als catorze dies complerts, en Joan es donà un cop al front i, com Arquímedes, exclamà:

— Eureka!

I, lo més seri del món, s'encaminà cap a la clínica on el professor que l'havia sospès curava aquelles enfermetats que s'acostumen adquirir de resultes d'una conferència reservada amb una senyora.

— Deu lo guard, doctor!

— Hola! Vostè per aquí! I doncs, què el porta?

— Sí, miri...

I en Gatell somrigué amb aquell somriure resignat que gasten els que han rebut del carpò.

— Ah, vaja! Coses de la joventut... Res, home, res. Passi...

El feu asseure a la cadira de reconeixement, l'examinà, el mirà, el palpà i, tot sorprès, després d'un quart d'hora de consciencut repàs, li digué:

— Però, home! Si vostè no té res!...

L'alumne sospès esclatà en una forta rialla.

— Ja ho savia!

— I doncs, pocalolta—respongué el metge veient que se l'havia passejat — perquè ha vingut?

— Per res, per capritxo.

— Com vol dir?

— Que com que ja sé que l'any que ve també em suspendrà, he pensat, abans, que et toqui els masovers!

C. STREET

Conte premiat del número passat:

La senyoreta no sab dir que no

El iodo

El senyor Fanals tenia dolor a la cama dreta i no hi havia manera de fer-li passar. Havia provat banys, aigües minerals, supressió de certs menjars, friccions, pomades, remeis de metge, de veinat i de *curandero*. I no havia aconseguit mai la més petita millora.

Ja feia una pila de dies que estava el pobre home immovilitzat a casa seva, quan la Cisqueta, la minyona, li digué:

— I per què no s'hi posa iodo? Cregui que és una cosa que va molt bé! Jo un cop vaig tenir un gra al nas i amb iodo s'em va assecar desseguida!

— Però el meu mal és diferent, dona!

— Proviu, senyoret, proviu!

— No, dona, no, que no em faria res!

Van passar uns dies i el senyor Fanals seguia trobant-se malament.

— Provi de posar-s'hi iodo, senyoret! — insistia la Cisqueta.

— Si no em farà res, dona!

Però la noia era més toçuda que una *maña* i no parava en tot el dia de dir a la senyora del malalt:

— Digui-li al senyoret que es posi iodo! Cregui'm! És oli en un llum! A mi m'asseca els grans, em cura els florncos i m'enforteix la pell!

Tant i tant insistí la noia, que la bona senyora no pogué menys que dir un dia al malalt, que seguia cada dia pitjor:

— Però, home, prova de posar-te iodo, com diu la Cisqueta. Diu que an ella li cura el dolor, li enforteix la pell...

— Doncs diga-li — respongué el senyor Fanals ja empipat — que si a la Cisqueta li enforteix la pell, a mi me la pela!

FI BLADA

Retallem de *El Diluvio*:

«Caballero joven desea conocer señora o señor de posición para mejorar situación. Razón, etc.»

No diu si la posició té d'ésser horitzontal...

Tenim lleus sospites de què en Cullaré escriu al *Diario de Barcelona*. Vegi's sinó la mostra:

«La policía detuvo ayer a diez y siete sindicalistas sobre los cuales se tienen sospechas de que se ocupan en asuntos del sindicalismo.»

Ja és sospitar, ja! Ves qui no els feia ocupar en col·leccionar capicues, a n'aquests sindicalistes!

Una altra:

«Se ha presentado al Juzgado de guardia otra denuncia contra unos famosos que tienen una agencia en la plaza de...»

Qui es farà famós, a n'aquest pas, és el *Brusi*.

Però no s'acaba aquí la cosa. Agafint-se fort. Al donar compte d'un furt, comès mentre dormia un pobre home, fa el següent comentari:

«Afligido sin los cuartos al despertar, denunció la infamia a la policía, la que la trasladó al Juzgado.»

Veuem? Amb això ja hi estem conformes! Quan s'agafa una infàmia, cap al Palau de Justícia s'ha dit! No faltava més!

Un anunci de *Las Noticias*:

«Un año a prueba. Cuatro pesetas.»

A prova i quatre pesetes? Si és nou de trinca, no el trobem pas car, sobretot, per la gent que té certes aficions.

Diu *El Diluvio*:

«Ladillas desaparecen con una ficción.»

En que den consistir aquesta ficción? En un sueño? que deia el poeta.

Rètol que hem llegit en una botiga de plats i olles del Poble Nou:

«La Casual.»

Es deuen creure que *casual* ve de *cassola*.

— Mira, noi, si no t'afaites no farem res!
— I això?
— Em fas massa pessigolles a les cames.

HA començat la temporada de Romea amb l'obligada concurrència de senyors Esteves, senyores Calamandes i nenes habillades a la moda de fa quatre anys. Pel debut ens encolomaren «Les Veus de la terra», del senyor Sagarra, que és l'història d'una senyora que li fa el salt al marit i torna arrepençada a demanar-li perdó. En el tercer acte ens presentaren una mena de ca l'Angeleta pagesivola, realisme rural que no havíem vist encara a Romea i que ens va fer bastanta gràcia.

Per postres es va estrenar un diàleg arranjat per en Montero, on surt un comerciant de bacallà sec que no em recordo si es diu Pi, o Bosch, o Roure, o Àlzina. Em recordo només que és quelcom de fuster i que és un senyor que a la *cuenta* li agrada molt tocar fusta. La parella és una mecanògrafa que per lo que diu es veu que té molts anys de barraquetes i que no es deixa enredar, perquè ja és sabut que les mecanògrafes són unes noies que saben tocar totes les teclès.

Roda el món i torna al Born. Al «Principal» fan òpera. Ja ho veuen, quina fi fan els que porten mala vida! *Aprended, flores de mi...*

A l'«Espanyol», la companyia dels *Peps* segueix creant grimègia bona de trínca. Es pot ben dir que gairebé no ens queda avui, als barrilaires, altra mena d'introducció als esplais de *viure i passar un rato* que la contemplació en escena d'aquells tipassos de la Casals, la Pla, la López, etc., totes elles don s de vistosos sortints i amagats entrants, que fan caure la baba de gust a la parròquia que diàriament omple el teatre. Es veu que la *opinió* està pel gènere de la gresca, malgrat els cops d'Estat i llurs conseqüències.

Ara ens han donat com estrena *A les sis... cu-cut!* Es bona l'obra? Es dolenta? No creiem que això interessi molt. S'hi riu, s'hi torna a riure, i hom acaba plorant... de tant riure, que és el que es tractava de demostrar.

L'interpretació? Brodada... Brodats per tot arreu, fins a la trinxà dels calçotets den Pep Alfonso.

També hem posat el nas al «Barcelona». Remanoi i quin floret de *gente bien* es dona cita (en el recte sentit del mot, eh?) a la reformada sombreroera de la rambla de Catalunya! El nostre paísà Bonafè, l'Alba (volem dir la Irene, eh, no confongueu?) i demés família ens convidaren amb *Agua de Lozoya*, per cert que la trobarem tan pastosa i fresca com la de Canaletes. Ara, quant a regalada... que parli la taquilla per nosaltres!

I per acabar direm que s'ha inaugurat el «Coliseum», cine de luxe on esperem fer-hi conquestes aquesta temporada. És una cosa grossa i digna de veure i de tocar. Paraula!

EL NEBOT BATXILLER

EPIGRAMA

Moltes noies per la Rambla
 passegen per presumir:
 duen trajos de tricó
 i mitges de fer patir.
 Mes si aneu a casa seva,
 segons diu en Valentí,
 veureu el llit aon dormen
 sense llençols ni coixí.

XUPA SIGA ROS

De la vida alegre

SEMBLA que no pugui ser, però la Zoe, és a l'«Edén», i lo que és més, fa patir a la clientela. Les Mary-Chelo, cada dia són més boniques. I que en fan aixecar de... cors, aquestes xavaletes! Són el *sursum de la corda!* De nou hi ha una revista de l'inagotable Montero, titulada *Un premio a la virtud*, en la que hi pren part el bó i millor de la casa. No cal dir que la presentació és a tota despesa i que cal anar-hi.

Sortint de l'Edén fem el nas pel *Monte-Carlo*, on la Teresita Pons fa de les seves, i aquella xicota que sembla un xaval i balla més que l'ou de pasqua; per fi li han fet justícia passant-la a la tercera part. Molt bé, Benavente!

La Llausàs, tan xateta com sempre i la Mariuchu, tan entremaliada.

Seguint la ruta de sempre, ens fem al *Pompeia!* Allí la Francès continua triomfant amb aquell bé de Deu de curves, que fan perdre l'esma. La Murcianita i la mai prou plorada Florita, també se la campen. El vodevil, segueix amb èxit, i més ara que han reforçat la companyia contractant a la Conxa Vila.

També l'«Apolo» ha estrenat la seva revista; és una cosa del Majillo amb música d'en Díaz. És una verdadera llàstima que l'escenari sigui tan petit, perquè hi ha pasta en la revista i està molt per damunt de la que feien al *Palace* ara fa poc.

Hi ha una cançó argentina, un fado i un chor de cuineres que dona l'opi, i que tenen que repetir. L'Ibarra, tan guapa com sempre i molt més en el paper de Tuiès. Gràcies, maca!

Al *Folies Bergé* segueix amb èxit la revista i l'entremaliat Alatdy fa de les seves i va col·leccionant cigars.

Arribem una mica tard i entrem al cabaret del *Sevilla*. Allí hi ha la catedral del flamenc, amb la Tanguera i la mar de *bailaores i cantaores*. Res, senyors, lo millor del gènere. Al concert tallen el bacallà la Lola Montiel i l'Alba — nosaltres que ens pensàvem que era a Belgical — i un canari petit que li diuen Trinitat Serrano.

El senyor Pepet del *Royal* ha fet una petita reforma a la platea, que la trobem molt encertada.

La Pepita Mijares, cada dia més bonica i entenimentada, i l'Amparito Blasco, a l'igual que la xamosa Luisa de Lorena fan d'aquell coquetó foyer, així com una espècie de sucursal de la glòria.

EL COSINET DE LA TUIES

LLETRES DE LLOFRIU

M. Rocavert. El conte que vostè ens envia es *copia simple*, que diuen els notaris, d'un que vàrem publicar fa algun temps, quan el marit de LA TUIES encara treballava. De manera que li aconsellem que es dediqui a copiar escriptures o documents de jutjat, que s'hi guanyarà més la vida, perquè amb no altres, per aquest procediment no hi ha res a fer. — L. Gant. Anirà. No mancava més! Vostè escriu millor que una *Underwood*. — J. C. Bernat. Veurem d'aprofitar-lo. Donarem els seus records al marit de LA TUIES, que ara per ara no pot venir a Barcelona, perquè té molt mala nomenada. — *Tururut*. Arramangada diu? Oh, filllet! Qui li feia escapsar la berretina, oh! i de la punta?

ORQUESTINA

JAZZ-BAND

GATZZ - HAARA

Per contractes: JOAN REYNES, Tapineria, 35, 1.er. — Barcelona

Llibreters!... Loteros!... Kiosquers!...

Talonaris Loteria, Inquilinat, Rebuts, Entrega, Comandes (matriu i taló), en paper blanc extra..... a 48 ptes. el 100
 Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 75 ptes. el 100
 Id., els mateixos a dues tintes ..... a 60 ptes. el 100
 Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 80 ptes. el 100

Talonaris Loteria, de 100 fulles, paper color superior... a 30 ptes. el 100
 Talonaris entrega, matriu i dos talons..... a 55 ptes. el 100
 Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 82 ptes. el 100
 Llibres de «Pedido» de 50 fulles duplicades ..... a 70 ptes. el 100
 Llibres de «Pedido» de 50 fulles triplicades ..... a 90 ptes. el 100

Encàrrecs: EDITORIAL SANXO. - Rbla. Flors, 30, 1.er - BARCELONA

L'AS Marquès del Duero i Borrell

AVIAT

GRAN INAUGURACIO

Programa selecte

POMPEYA Tots els dies vodevil.
 Exit de Ideal Pastora
 Francès, Ana de Lis

Monte - Carlo

Tots els dies
 M. CASANOVAS - A. NÁJERA

NOVELTY

EL MUSIC-HAL de la BARRILA

Aviat

GRANS SORPRESES

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
 Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
 Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

Academia DIAZ Y LLANOS

SALVÁ, 28, 1.º, 1.^a

— ULTIMOS EXITOS —

La cara bonita. — Amor a España. — En un día. — La cruz de brillantes. — ¡Nandu...! — ¡Déjame...! etc.

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. — DE VENTA, Segelá, Rambla de las Flores, 14; Doctor Perelló, Rambla del Centro, 17, y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badarí...

La Mundial

Espalter, 6
 BARCELONA

Quibada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a ons. Casa de curació pels qu'hegin ensopegat-Lavabo per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENGLIS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMEL I SERRA.
 Demanen-lo a tot arreu. **2 ptes.**

Antonie Abaloira

AGENTE TEATRAL

Agente exclusivo. Director Artístico del Teatro del Music-Hall «EL BOSQUE» «L'AS»

OFICINAS: { C. del Asalto, 106, pral. Teléfono 4628-A.

LA MASCOTA

Primera i única casa dedicada a articles de goma higiènica. És la més ben proveïda i la que millor pot garantir-los per la seva primeríssima qualitat. Proben-ho i vos convencereu. Mata CABRES en pelvo. Una capsa **50 cèntims.**
 1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajas Rusas Revisolff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segelá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

— Després el meu marit es queixa de què gasto massa en roba interior. Si cada dia em presenta un amic nou!